

Post

‘Let’s go, Vik, we gaan de post ophalen. Ik ben benieuwd wat er is binnengekomen.’

Sinds wanneer luister ik naar de naam Vik?

Keith staat al klaar in zijn mokkabruine hoodie. ‘Het is een korte wandeling vanaf hotel Brat’ya.’

‘De post ophalen? Heb jij hier een brievenbus?’ *En van wie zou hij dan wel niet post krijgen?*

‘Je zult het wel zien, deze ervaring wil je zeker niet missen.’ Keith kan zijn grijns niet onderdrukken.

Niet willen missen? Heb ik een keuze dan? Alweer zo’n curieuze Keith-actie. Ik krijg nauwelijks rust zolang hij in mijn buurt is. Gek genoeg wordt hij er zelf niet moe van. Integendeel, zijn grijns wordt alleen maar breder.

We lopen over de stoffige weg, een trottoir is er niet, naar een geel verbleekt huis dat iets verder naar voren uit de rij steekt dan de andere, in gelid staande, pastelkleurige panden. MASSAZHNY SALON staat er in cyrillische letters op de gevel.

Een massagesalon, kan ik er zonder veel inspanning van maken. ‘Ik dacht dat je de post ging ophalen.’ Kan ik nog terug?

‘Niet te snel conclusies trekken,’ antwoordt Keith droogjes, ‘je weet toch nog wel dat ik jouw mobiele phone uit het vliegtuig heb gegooit?’

‘Ja, en...?’

‘Nou, dan hebben we andere middelen nodig om te communiceren.’

‘Ja hoor, ik snap het. Massagepost. De boodschap wordt door een masseur op je rug gemasseerd.’

Net zoiets als de tattoo op de rug van Olja, maar dan niet met roze inkt, maar met roze olie... wacht eens even... het zal toch niet...?

Mijn nieuwe gedachtesprong is te absurd om toe te laten voor verdere overpeinzingen. Door beide neusgaten adem ik diep in en met een zucht blaas ik de lucht weer door dezelfde gaten uit. Keith ziet wel in dat ik

langzamerhand genoeg begin te krijgen van het geheimzinnige gedoe. 'Beste Vik, laat je fantasie niet op hol slaan. Bekijk het realistisch. Je bent en blijft ten slotte een wetenschapper.'

Ik kan hem niet meer volgen. De waarheid of beter gezegd, de werkelijkheid, neemt de vorm aan van een labirint, waarin ik de weg ben kwijtgeraakt. *Jawel, hier sta ik dan in het verre Ulan-Ude voor de deur van een banaangele massagesalon om post op te halen. Post met vermoedelijk gecodeerde boodschappen van geheime diensten, en ik, Viktor Przewalski, speel daarin een rol, een belangrijke rol blijkbaar, want ik krijg pas iets te weten als ik veilig over de grens in Mongolië ben. Het zou me benieuwen welke veiligheid mij daar gegarandeerd wordt.*

Een meer Aziatisch dan Russisch uitziende vrouw in een witte verpleegstersjas nodigt ons uit om binnen te komen. Ze heeft de neutraal aardige gezichtsuitdrukking van een masseuse die haar volgende klant ontvangt. Mijn waarneming registreert een guitig spleetje tussen haar voortanden. *Wat is dat toch met mijn verhaal? Neemt mijn fantasie een loopje met mij? Eerst gouden tanden en nu een spleetje. Ik ben toch geen tandarts!*

Verder is alles neutraal in deze massagesalon: de uitdrukking op het gezicht van haar collega, de inrichting en de afbeeldingen aan de muur van lichamen waarop de spiergroepen op de lichaamsdelen door stippellijnen zijn gescheiden. Hun vermoedelijk Latijnse namen staan er keurig naast. *Het lijkt wel getekend door dezelfde kunstenaar die de platen 'Wilde Planten', 'De Spijsvertering' en 'De Sloot' heeft gemaakt, die aan de muur in het klaslokaal van mijn lagere school hingen. De landkaarten aan dezelfde schoolmuur waren saaier: zwarte landsgrenzen met rode en witte stippen verbonden door rivieren. Was er ook een kaart van Mongolië bij? Een grote gele vlakte omringd door een dikke stippellijn en één rode stip iets boven het midden?*

'Tot zo dromer, ik ga even mee met Oksana. Roksana gaat jou wel gezelschap houden. Sorry, ik kan er ook niets aan doen dat hun namen zo op elkaar lijken.'

Oksana en Roksana? Het zou zomaar een tweeling kunnen zijn.

Er zijn twee kamertjes in de salon, afgesloten met een zwaar gordijn. Oksana loodst Keith een kamertje binnen. Voordat het gordijn dichtvalt, vang ik nog net een glimp op van een tafeltje waarop een apparaat staat dat zomaar een tatoeëermachine zou kunnen zijn.

Zoals Keith het goud in zijn mond laat glinsteren om me van zijn goede bedoelingen te overtuigen, tovert Roksana met een glimlach haar spleetje tevoorschijn. Het lijkt wel of ze het hebben afgesproken, en het werkt, want ik volg haar klakkeloos achter het andere gordijn. Het kamertje is klein en schaars verlicht, waardoor de aanwezigheid van Roksana intiem aanvoelt. In het midden staat een tot massagetafel omgebouwd ziekenhuisbed. De herinnering aan het doucheavontuur met Olga ligt nog vers in mijn geheugen, dus dwing ik mezelf om op mijn qui-vive te zijn.

Roksana mompelt een onvertaaltbare zin en wijst naar het kamerscherm dat in de hoek staat opgesteld. Terwijl ze me verwachtingsvol aankijkt, wrijft ze haar handen glanzend met geurende olie uit een aarden kruik. *Waar gaat dit hoofdstuk naartoe?* Mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn waakzaamheid, dus kleed ik me braaf uit achter het scherm. *Gelukkig heb ik de onderbroek met raketjes niet aan.* Verwachtingsvol ga ik op het gepolsterde canvas liggen, waar Roksana een smetteloos wit laken en twee handdoeken op heeft klaargelegd.

‘Hé, Viktor!’ Van enthousiasme valt Keith bijna letterlijk de kamer binnen. Achter hem doet Oksana vergeefs een poging om hem nog tegen te houden. Roksana kijkt hem verwijtend aan, zoals een schooljuf die een brutale leerling in haar klas tot de orde roept. ‘Nee Keith, dit mag niet. Dit gaat tegen alle afspraken in. Naar buiten!’ De gebaren die ze daar bij maakt, zijn in elke taal duidelijk.

Mijn moment van ontspanning is van korte duur.

‘Sorry, meisjes!’ Het kost Keith moeite om zijn opwinding onder controle te houden. Hij trekt me aan mijn arm bijna van de massagetafel af. ‘Kom snel, Vik, dit moet je horen!’

Oksana komt resoluut tussenbeide en plukt Keith van het bed weg. Tegenstribbelend laat hij zich uit de kamer werken. Achter het zware gordijn kan ik duidelijk horen dat hij op zijn nummer wordt gezet voor de blijkbaar ongeoorloofde inbreuk op de beroepsethiek.

‘Ongelooflijk! Ik heb gelijk. Het is gelukt! Het werkt!’ Keith heeft niet lang hoeven wachten voordat ik half aangekleed en zonder een spoortje olie uit de massagekamer stap. Op de voet gevolgd door Roksana, die Keith uitdaagt door haar armen strijdlustig over elkaar te slaan.